

ושכני לחש לי באזני, שאם ישנם ציונים כלל-
יום הראויים למושב-זקנים, הרי יש גם ריביוזיונים-
יום, צעירים וזקנים, שלפי מעשיהם הם ראויים לה-
נוסד שכנגד...

ובכלל, אין לדעתי להתפעל ולהתרגש אם יתחברו
צעירים ויעשו מעש „מעשה-נערות“, הנה הרץ יודעים
כי „ילדות“ היתה בם, כמו שאומרים שכנינו „או-
לאד“, דמם רותת ואין משגיחין בדבריהם ובמעשיהם
ובקריאות „הבוז“ שלהם לנואמים (אפילו לאוסישקין
— באזני שכיף לי!) ירבו הימים, רתיחת-דמם תת-
גור, יתקררו ויצטננו אולי גם לפני עתם... ויחלו
להבין מה שראוי ומה שאפשר...

ואני ידעתי לפניו איש אחד בא בשנים — וגם
אתם הכרתם אותו! — שנתפס כדבר עבירה... וכשי-
התחילו הבריות להוכיחו, לכיזו: „היתכן? פעם
שערות שחלבינו, זקן לבן — ועניניו כאלה? ו...“
הציב להם בגאון: „אל תביטו אל הראש ואל הזקן:
הביטו ללב, הראש זקן, אבל הלב צעיר“. גם הביזיונים-
הכלליים נמצאים עכשיו במצבו של מכירי השב:
אכנס הזקן הכסוף, וזלימת הכלורית הלבינה אפי-
לם, לב עברי, לא נודקו, ובאותה האמונה באיתי-
התקנות ובאותו הבטחון, שנכנסו לפני שלשים, אר-
בעים וחמשים שנה לחבת-ציון נכנסו עכשיו לארגון
הקהלה בירושלם...

וברגע זה נכנס אלי בעל-הגימטראיות (לא זה
אתם חושבים) ואומר לי כי המספר 81 של חברי:
נעד העיר סימן רע הוא ובגימטריא: לא, אלא
שם 8 תכרי „התושב“. יעובו את ועד העיר כאשר
עזבו הריביוזיוניסטים את אספת-הנבחרים, ישארי ב"ג
חברים כמנון סנהדרין קטנה, והכל יבוא על מקצו
בשלום.

ששרר אז ברנסיה אסור היה ליתודי לגור מחוץ לעיר,
כלומר בכפר: וע"כ נתבקש במחילה ע"י השלטון המ-
קומי לעזב את העיירה...
בקיצור, הדבר הגיע עד לסינאט ואחרי שקלא-
וטריא ארוכה ודין-ודברים החליט המשפט העליון
הזה: היות ובספר התוקים לא נזכר השם „בתמות“
ככי אם „יהודים“ ע"כ מותר לפרות לגור ברית שהיא
מחוץ לתחום והיהודי יגור בבית הנמצא בתוך גבול
העיר....

פשרה נאה של גוי. שמה תנסה גם העיריות הירו-
זלמיות למצא דרך פשרה זו גם ב„טשירסא“ (תחום
הכושב) החדש שלנו בביתנו הלאומי?...

וחבן לא אוכל: בן-כרוד, שפקח הוא, מה ראה
על ככה להתפעל ולהתרגז במאמרו „אנחנו, המרכז,
מתואר-הכבוד „מושב-זקנים“, שהכתירו הריביוזיוניס-
טים את ה„ציונים הכלליים“?

הנה, למשל, הלכתי בערב יום הבחירות אל מו-
עדין הציונים הכלליים לאסף קצת תומר אל פנקסי
חקטן, ומצאתי בכל האולם בקרן-זווית רק את שלשת
הנואמים תרשמוים ועל ידם שלשת ארבעה נואמים
שהתכוננו לנאם אחריהם וחצי תריסר „שקצים“, שנש-
לחו מן הצד-שכנגד לעשות „אובסרוקציות“ לנואמים
בשעת הדרשה, כנהוג, הקהל היה, כמובן, אצל אוסיש-
קין בישורון ואצל „התושב“ במועדון הסטודנטים.
והנה אחרי הצעירים, מפרתי הריביוזיוניסטים, כדי שלא
להוציא את זמנו הלילה לבטלה, פנת בשיתה אל אחד
„הנואמים“ וזרק לו בפניו את הסיסמא הידועה:
„ר“ מיכאל, שערותיך הלבינו, לך למושב-זקנים!“

ואולם ר" מיכאל לא נתפעל וכיד הליצנות הטוי-
בז והחרה עליו ענה לו מניה-ויבוי: „שמעי, חבובי,
חיותי לפניך ואחיות גם אחריך“...

נהעוררת שאלה המורה בבנין הגדול והמפואר של
„רמת רחל“.

כידוע, נכנתה תומה זו על גבול ירושלם דרומה
של תלפיות, ואולם המהנדסים והמודדים של הבלדית
הנדסו ומדרו ומצאו עפ"י חכמת הגיאומטריה, כי
הלק מהבנין כלומר חדר האכל, כלומר חלק מהחדר האכל
יצא דופן ונכנס קצת לתוך האזור הירושלמי, ולפי-
כך? — לפיכך נתחייבו אנשי „רמת רחל“, לא תם
כי אם נותני הכסף, לשלם במחילה לבלדית 60 לא"ו,
כבין ותקולין בעד מס לרשיון הבנין, כלומר החלק
הקטן של הבנין...

ואולים, לא זהו העיקר, מה שרציתי לספר לכם
הוא זה — כי עכשיו נתעוררה שאלה בבית-דין של
המים בירושלם אם רמת רחל שייכת לתחום ירושלם
ואם תזכה לקבל מים בראשון למאי או לאו?

אינני זוכר כיצד תפטר שאלה המורה זו, אבל עצתי
אמונה להם, שבינתיים יעבירו את צנורות המים לה-
דר האכל ודוקא לתחובה הירושלמית שהיא בעלת
ה„ליגוסה“... אלא אם כן, קושא היא: אם יחלה אדם
חס ושלום ברמת-הול ויצמא למים, המותר יהיה עפ"י
השלחן-ערוך של הראים להביא כוס מים לחולה מחדר
האכל „הירושלמי“, לחדר-המטרה, העומד מחוץ לתחום;

וכיון שאנו עוסקים בתחום-המושב בירושלם, נז-
כרתי במעשה נאה שספר לי בשבוע זה רופאנו החביב
במכונות „תלפיות“, מעשה שקרא בתוך זכרונותיו
של עתונאי רוסי ידוע, ססופרי העתון „רימש“, אשר
נהפסמו בונים האלה על רוסיה הצאריסטית.

בעיירה אחת גדולה הסמוכה לחומל גר יהודי
בעל-בית ובעל-משק ובנה רפת לבהמותיו על יד ביתו.
והנה באו המהנדסים והמודדים של העיר והמצאו כי
הרפת נכנתה מחוץ לתחום העיר, יבחינה שעפ"י חקק

אימר בלשון צווי ובאזהרת האצבע — כי קדם כל יסדר
„דתושב“, שלא יטילו מסים וגבילה על הכשר, ואז
לא יאכלו האריסטוקראטים, והפועלים של ה„ריסטורא-
נים“ שלכם בשר „הכי היביוני“, מתחת „לגרנד ניו
המל“...

והשכתי בלבי באותה שעה: אולי גם אתה
צודק?...

וכנראה, שלא רק היהודי האמריקאי מרחוב „אבו-
נו מלכנו“, בעל המועדון של הציונים הכלליים, יצא
בהתפעלות מנאומו של אוסישקין והחליט — כך ספר
לי — לתת את חמשת ה„וואוסס“ (הקולות) של בני
ביתו בעד ירושלם המאוחדת, כי אם גם כביכול בעצמו
קרל השפעה מנאום-הכרזל והחליט סוף-סוף שאסור
לישבת את ירושלם.

וחא ראיה: משעה שיצאה גורת המים מן הכ-
לדיה למטה נפתחו ארובות השמים בירושלם של מעלה,
ומשעה שמתנדס-המים בשר לקהל — איש טוב מבשר
טוב ו — כי החל מראשון לאפריל (הלואי שיסקר ו)
יפקו המים לבנין ירושלם (אגב, שמעתי כי מחק
כיכדורו את המלים „ובנה ירושלם“), ולא עוד אלא
שמים הראשון למאי, לכבוד יום העבודה בארץ, יתי-
הנו את צנורות המים מכל השכונות שאינן שייכות
לאזור ירושלם, מבתי-הכרם ומבית-טן ומקור-היים —
משעה זו, כמו להרעוים, החילו גשמים יורדים עליו
והבורות מתמלאים תחתנו.

ואם חלילה לא ינפיקו המים מהבלדית, הרי דאגו
„התושב“ וה„ציונים הכלליים“ ופתרו את שאלת המים
עפ"י דרכם: בכאמרים ובנאומים, וזה יספיק אי"ה
לענה שלמה...

ומפני רוע הגזרה של המים מחוץ לתחום ירושלם,

זמר עזמות

ארבעה גרוש בעד האוקיה"לה עצמות וה„אריסטוקרא-
טור“ שלם ומלאו כרסם בשר ושומן בתצי חנם?
— מה? איך מאמין אולי לדברי, ר" עזמות?
יכאן תפס כדש בגדי ונענע בחוקה כאילו אני היתיי
בן-אהרן — בוא עמי עד שער. יפו בסומטא אשר על
יד „גראנד ניו-הוטל“ וראית שם שלט גדול באותיות
מוהירות ומאירות עינים ובעבריית דוקא
י ר ק בעברית:
„הבשר החי הוגיוני בורגשי
ל כ...“

איני יודע — הוא אומר — מה פרושו של „היג-
יוני“ זה, אבל יודע אני כי זוהי משיטתו של הג'
עומר כהן ורואה אני שם ככל יום את הגברות כחל-
פיות, מבית הכרם, מועדי-הצירים ומה„שטיידטלאך“
(דשכונות) החדשות.

הם אוכלים „פילה“ בשני גרוש האוקיה, וה„ציני-
פוא“ ובשר-החזה וכל נתח שמן ופוב בויל-הזול, אבל
אם יפנה יהודי פשוט כמוני לר" אליעזר הקצב בעיר
הצתיקה — אתה מכיר אותו! — ותעיו לבקש ממנו
רכבוד שבת או לכבוד יום-טוב חצי אוקיה „פילה“
כשר ומנוקד — יעקם לך את הטמו לצדין וירטן
רין שפוזיו:

„ניטא, ניטא!“ (אין, אין!)

— „ומה חטאו ומה פשעו של בגדי העליון והחי-
דש?“ — שאלתי את היהודי המרתן שלי, שהספיק
לאחו בשני קרני הכגד שלי — „שאתה מושך אותו
ממש כמו לשהיכה? —
והוא בשלו:

— עליך לכתב „עזמות“, שלך בעש"ק זו — הוא

אם רוצה אתה להכיר את פני הדור ודעותיו, צא
ולמד „מאי עמא דבר“ וע"כ — יצאתי ולמדתי.

יצאיו בשבוע זה מדרשתו של אוסישקין ב„ישור-
רון“ כנגד „עיריה עבריה נפרדת“ והלכתי משם
על חבר תלמודי ישר אל „התושב“ לשמע את „השוב-
ח“ של זה בעד „עיריה עבריה נפרדת“, ולצדו
עמד כל הזמן יהודי פשוט, קורדי עפ"י צורתו ולבו-
צו, והקשוב רב קשב לכל הנאומים והפספוסים, הרפות
והגדופים, קריאות ה„בוז“!, „שתוק!“, „קדימה
דתושב!“ ושאר פוזמוני-ההעמולה שלנו...

אר שירת „התקוה“, שאלתי את הקורדי שלי
מה דעתו על כל הענינים האלה, והשוב לו בת-
מימות בלשונו:

— „אוסישקין סודק (צודק) ובן-אהרן סודק אבל
ש כו ת (מצות) לא יהיה!“

וכדי לבאר את דבריו הוסיף ואמר: — לפני שנה
עלו בחירות (הוא התכוון, כנראה לאספת-הנבחרים)
ואמרו לנו כי ה„וואקאד יתן הכל, אח"כ הלכתי
לבקש „מסות“ וגרשו אותי... אמרו לי: לך ו...
וכאן גמר הקורדי בקללה ערבית נטרפת באכיר-
גביהם עד תרת אבו-אברהם...

באותה שעה השכתי בלבי: ידידי, גם אתה
„סודק“...

עודני מדבר והנה בא אלי יהודי מרתן (ולידניק
בלע"ז מכני ירושלם ונתגולל עלו במענה עזומה:
— מה טקשקש שם „התושב“, שיסדר את השחיכות?
למי הם מספרים בבא-מעשיות? „שחימה-שמיטה“? ...
רצונם הם להטיל גבילה על הכשר כדי שהעניים ישלטו